



VỀ LONA

*MƠI EM
SẼ ĐẾN*

**Nơi em
sẽ đến**

Viên Linh

Nơi em sẽ đến

Viên Linh

bìa: *Internet*

trình bày: ***Muôn Phương***

nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

nơi em sẽ đến

VIÊN LINH



ƯA tầm tã dọc đường ra ngoại ô. Buổi chiều con đường chính nối liền nơi Liên ở với thành phố vắng ngắt. Từ một chỗ ngồi rộng rãi trên xe buýt, tôi ngắm nhìn cảnh vật phía dưới với sự hân hoan thân mến quen thuộc. Con đường gồ ghề, ngẫu nước, chiếc xe trống, bỗng bênh.

Cơn mưa đổ xuống khi xe vừa rời trung tâm thành phố, lúc một số hành khách đã lần lượt xuống trên những trạm đã qua. Lúc xe bắt đầu ra ngoại ô, mưa đã mù mịt, ào ào, và chỉ còn hai người trên xe. Một người đàn bà trạc ngoài ba mươi tuổi, thân hình đầy đặn, khuôn mặt bầu bĩnh nhưng không nặng nề,

với cặp lông mày xanh mượt, rẽ tóc mai mịn màng và chiếc miệng xinh xắn, đầm đằm sự ngọt dịu dữ dội.

Tôi nhìn rõ khuôn mặt nàng khi hai người khách cuối cùng, dường như là hai mẹ con, bước xuống khỏi xe, ở trạm cuối của thành phố. Chiếc xe khởi ra ngoại ô lúc chỉ còn người đàn bà và tôi, không kể người tài xế suốt dọc đường không quay nhìn lại và người bán vé, lúc ấy đang ngồi soát lại các cuống vé ở băng ghế sau cùng. Đường vắng, mưa mù mịt, chiếc xe lồng công chạy rào rào trong màn nước trắng xóa.

Dường như nó đã bỏ qua hai trạm mà không dừng lại, một trạm có lẽ không có khách, một trạm có một người mặc áo tơi đứng co ro trong hiên một tiệm hớt tóc. Có thể đó là một người chờ xe về ngoại ô, nhưng có thể đó là một người đứng trú mưa. Ông ta không ra hiệu gì cho người tài xế. Chiếc

xe chậm lại, người đó nhìn dỗi theo nhưng không làm một cử động nào. Người tài xế chần chừ trong vài ba giây, và chiếc xe tiếp tục chạy.

Lúc ấy người đàn bà ngồi băng ghế phía trước quay nhìn lại. Tôi nhìn rõ mặt nàng. Lúc nàng ngoái cổ nhìn xuống, tôi thấy rõ. Sau đó, trong lúc nàng còn đang nhìn thấy tôi, tôi giơ tay xem giờ. Năm giờ mười. Khi ngừng lên, tôi đưa mắt qua một khung cửa kính không kéo hết. Nước mưa chảy xối xả từ đó xuống thành xe, và chắc là loang ướt trên mặt ghế.

Ngoài kia, những mặt nhà đen tối, lướt thướt. Những người đứng im dưới một chân tường, bên một cánh cửa. Tôi ngó người đàn bà tự hỏi nàng vừa ngoái lại làm gì. Nhìn người đàn ông lỡ xe lúc chiếc xe bỏ trạm hay nhìn lòng xe trống. Dường như là sau đó nàng cũng xem giờ trên đồng hồ tay. Nàng

cúi xuống.

– Anh Tư, tới trạm này tấp lại đi.

Người bán vé nói lớn trong tiếng mưa và tiếng chuyển động ào ào.

– Phải có khách đã chớ. Coi, ông xuống đây?

Tôi lắc đầu. Còn ba trạm nữa mới tới nơi Liên ở... Tôi nhớ chắc vậy. Tuy cả tuần nay tôi mới trở lại con đường này, song tôi nghĩ là mình không thể lầm được. Tấm bảng cạnh cột đèn xi măng, bên tay trái là ngõ Liên ở. Tôi chưa nhìn thấy tấm bảng đó.

– Cô Hai xuống quăng nào cô Hai.

Người đàn bà quay lại nhìn tôi. Rồi nàng phác tay về phía trước mặt.

– Xưởng Dệt.

Chỗ đó còn xa hơn chỗ tôi phải tới.

Chiếc xe đỗ lại như lời người bán vé yêu cầu. Không ai xuống. Quãng cuối con đường về ngoại ô, cũng không ai lên.

– Đã bảo mà. Chạy lẹ mà về.

Người tài xế nói mà không nhìn lại. Chiếc xe tiếp tục chạy.

– Chuyển cuối cùng hả ông. Tôi quay lại hỏi người bán vé.

– Dạ, hết chuyến này tụi tôi nghỉ. Trở lại bến là sáu giờ rồi...

Ông ta vừa trả lời tôi vừa móc túi áo ngực lấy thuốc lá. Tôi cũng lấy thuốc ra hút. Tôi phải đứng lên ra khỏi lửa nhờ chiếc quạt máy của ông ta. Hai chân xoạng, hai tay giờ cao, tôi đánh đu với sự bông bênh. Khi điều thuốc đã cháy, tôi đứng lại ở khoảng sân sau, nhìn

lui về quãng đường đã qua, thoải thoải dưới chân, qua khung kính vàng úa màu nhựa cũ và màn mưa trắng xóa. Đã nhiều tuần nay tôi mới xuống tới Liên. Nhiều tuần, những ngày chẳng hện, nhưng mỗi buổi chiều tôi vẫn nghĩ đến ngôi nhà đó.

Cúi nhìn con đường chuyển động, tôi nghe sự thân mến ngọt ngào. Con đường đá lởm chởm, những ổ gà, một đoạn đường sắt bằng qua, một dấu vô vết định khác như những cái móng ngựa sáng bóng, nằm rời trên đá. Thật ra, tôi không muốn nhìn lại quãng đường này. Sự thân mật âm thầm đã không tách rời được. Tôi đã đi lại nhiều lần qua miệt này, nhớ từng cái cột điện, những tiệm nước, tiệm giặt ủi còn chịu lại ít tiền, tiệm hớt tóc treo đầy hình tài tử, con ngõ vào khu nghĩa địa xanh ngắt, cái giếng sâu hút cạnh một ngôi mộ xây, cũ kỹ.

– Ông tới chưa ông.

Câu hỏi thân nhiên, nhưng chỉ dành cho một mình tôi. Lúc này chỉ một mình tôi đang đi, tay bên cạnh có một người đàn bà đi cùng một con đường. Tôi định không quay lại. Nhưng tôi muốn nhìn thấy người đàn bà đó. Nàng vẫn ngồi im, ngó qua khung kính bên cạnh người tài xế. Tôi cười với người bán vé, trở về chỗ ngồi. Chiếc xe bỏ thêm một trạm nữa. Trời vẫn mưa tầm tã, và ở đoạn cuối của con đường, không ai lên với chúng tôi cả.

Người tài xế bỗng nhấn còi âm i. Tiếng còi kin kin đặc đặc trong mưa. Chiếc xe phải đỗ hẳn lại. Tôi không muốn đứng lên xem chuyện gì, nhưng chờ đợi một điều gì đó xảy đến. Người tài xế dựng đứng tấm lưng trên vai tròn của chiếc ghế sắt, càu nhàu. Ngang thành cửa sổ phía tay mặt, một cái bóng thấp thoáng hiện ra, rồi đi dọc theo hông xe. Chiếc xe lại tiếp tục chuyển bánh.

Người tài xế ngoài cổ lại nhìn theo cái bóng đã cản đường. Một tiếng hét chói, chiếc xe khựng lại. Phía đầu xe một chiếc quang gánh đổ tung, người đàn bà nhà quê miền Bắc sợ hãi nở một nụ cười. Bà ta cúi nhanh thu nhặt đồ hàng, chạy tạt vào vệ đường. Chiếc xe tiếp tục chạy. Không ai nói một lời nào. Mưa tầm tã.

Tôi níu tay lên thanh sắt vịn trên trần xe, ngó ngang những mặt nhà vừa khởi bật đèn. Những khoảng ánh sáng vàng vọt của miền ngoại ô tạm bợ. Dường như tôi có trông thấy một vài hình bóng quen thuộc nào đó. Những đất này, tươi cười héo úa in sũng như một tấm hình đã được chụp từ lâu, phía sau có ghi rõ ngày tháng làm kỷ niệm. Tôi đã cất cẩn thận tấm hình đó ở một trang sách trong đồng sách trên bàn viết. Chỉ những lúc rất tình cờ mới thấy lại nó. Cúi nhìn. Một phút đứng lại. Bối cảnh không điển hình, những người không bản sắc. Lật mặt sau, những chấm vàng ố đã nổi trên mặt giấy cứng. Một

phút đứng lại, cái nhìn im, nụ cười im. Thế giới xa, ở trong, chìm xuống lặng lẽ, chao nghiêng và mất hẳn. Như một tấm truyền đơn rơi trong một bến nước sâu chòng trành và cuối cùng mờ nhạt nằm im dưới đáy xám xanh yên lặng.

– Tôi chưa ông?

Tôi cười ngượng ngáp cúi tìm một dấu mốc bên đường. Một tiệm giặt ủi. Một tiệm hớt tóc. Một cột đèn xi măng, Dường như tôi đã đi qua.

Trong khi tôi tìm kiếm, chiếc xe vẫn lăn bánh. Tôi không thấy chắc một điều gì trong cái chuyển động lênh kênh và cơn mưa mù mù trong ánh điện ngoại ô.

– Chuyển xe cuối cùng hả ông? Tôi hỏi người bán vé.

– Cuối cùng mà. Xong chuyến này tụi tôi về.

– Mưa quá. Tôi không xuống được. Lát quay lên tôi xuống cũng được chứ?

– Chạy đi anh Tư,

Người bán vé gạt đầu, nói vọng lên phía tay lái. Người tài xế dường như không nghe thấy, nhưng chiếc xe vẫn tiếp tục chạy. Ông ta dường như không nghĩ tới tôi nữa.

Tôi bước dần lên phía cửa trước, chăm chú nhìn người đàn bà đã đổi khác. Nàng không còn ngồi ở chỗ cũ, cạnh cửa sổ phía tay mặt. Lúc này nàng đã choàng lên chiếc áo tơ đỏ chói. Màu đỏ rực rỡ mỗi khi xe chạy qua ngang một cửa tiệm sáng trưng. Mưa đã bay nghiêng, hắt chéo vào tới gần lồng xe. Chỗ nàng ngồi ban nãy lóng lánh lớp nước sáng.

Lần này người đàn bà quay lại nhìn tôi bớt đi cái vẻ nghiêm trang.

– Tôi không mang áo. Tôi nói với nàng. Thành ra phải đi nốt quãng đường này. Tôi nói tiếp.

– Lát xe trở lên ông xuống cũng được.

Nàng trả lời, ngó lại tấm áo vừa choàng lên người, nhưng vẫn không có vẻ muốn cắt đứt câu chuyện.

Tôi lên hẫ sà n trống đầu xe, đứng tựa lưng vào lớp lưới sắt ngăn đôi toa hành khách với phòng máy của người tài xế. Như thế tôi quay lưng lại với ông ta, nhìn đối diện người đàn bà. Tôi chỉ cho nàng thấy trời mưa:

– Nếu lát nữa còn mưa, tôi vẫn không xuống được.

– Lát chắc tạnh ông ạ, không thì cũng ngớt.

– Trạm tôi xuống không có chỗ trú.

– À, chắc đầu ngõ. Đầu con ngõ đi vào cư xá?

Tôi gật đầu. Vâng. Tôi không biết nói gì hơn Tôi nghĩ tới con ngõ nhỏ giờ này đã lấy lợi, hai bên là cây cối miền nắng. Vú sữa, là một loại cây thấp có răng cưa. Con ngõ dẫn vào thẳng một nhà thờ. Trước khi tới nhà thờ, rẽ về phía tay trái là một khu nghĩa địa nhỏ, tay phải là cư xá nơi Liên ở. Đây là những dãy nhà một tầng thấp, mái xi măng đỏ hoặc xanh mặt nhà chỉ rộng lối hơn ba thước, giáp tường nhau. Trước mỗi nhà thường có một hàng rào gỗ sơn xanh, vàng đôi khi xem một lớp hàng rào sắt đục lỗ màu cứt ngựa.

Một dãy mười căn thỉnh thoảng nhô lên một bờ gạch trong có dây treo, cây vú sữa, một cái chum gạch hay chỉ là một bờ gạch trơn ngăn cách hẳn hai bên hàng xóm, dùng làm chỗ đậu xe. Một chiếc Simca aronde cũ, một xe jeep mang số nhà binh. Tôi nhớ lại

ngôi nhà Liên ở. Căn thứ hai ngay đầu dãy, mới xây lại mặt tiền, trước nhà lát đá hoa, rộng lối hai thước. Căn nhà luôn luôn mở ngõ, tôi thường đi chậm lại khi ngang qua, không nhìn vào:

– Cô Hai sắp tới Xưởng Dệt rồi cô Hai.

Người bán vé lên tiếng lớn. Mưa hơi ngớt. Tiếng nói bay mất biệt về phía sau, ngoài khung cửa gió. Người đàn bà đứng hẩn dậy mặc lại áo. Nàng suýt ngã chúi về phía trước nếu không có vại dựa giữa hàng ghế trước mặt. Nàng mỉm cười cúi xuống nhìn những cái nút nhựa, cũng màu đỏ, mà nàng đang cài vào lớp khuyết hẹp. Tôi nhìn thấy những móng tay sơn đỏ của nàng. Những móng tay thô kệch mà trước đó tôi không tưởng đến.

Tôi rời chỗ dựa đi về phía sau và ngồi xuống một băng ghế khi chiếc xe đỗ lại. Người đàn bà bỗng làm tôi bất ngờ:

– Lát ông xuống chắc mưa sẽ tạnh.

– Vâng. Tôi mong thế. Tôi hơi nhồm dầy lúc trả lời.

– Còn nếu vẫn mưa ông đi luôn?

Tôi nhìn nàng rất rõ, Tôi không hiểu ý sòng thì chiếc mũ đỏ, may liền áo, đã được kéo lên. Rồi nàng biến mất bên thành xe. Lúc chiếc xe chạy lại, tôi thấy nàng đứng im bên cột điện có gắn ngang tấm biển kẻ vài hàng chữ, dưới vẽ một mũi tên rất xấu xí.

Tôi cười sực sực trong cổ họng trong khi chiếc buýt lồng chạy nốt quãng đường cuối cùng. Trong nháy mắt chiếc xe lượn ngang một ngã ba, lùi lại và quay đầu trở về thành phố.

– Bỏ mẹ nó đi đúng rồi. Mưa thế này làm gì còn ai.

Người bán vé cười nói với tôi. Chiếc xe không chạy hết quãng đường hạn định, bỏ bến cuối cùng không tới.

– Về cho lẹ.

Người tài xế cười ha hả. Tôi không cười nữa im lặng. Bất chợt thân thể tôi từ hai cánh tay trần, nổi lên những chấm trắng, những gai lạnh của một ngày mưa dài.

Căn nhà, khác mọi lần, đóng kín. Tôi vào tới nơi khi cơn mưa đã dứt hột, tự hỏi nếu trời vẫn tiếp tục mưa lớn, tôi có bỏ đi luôn như người đàn bà cùng xe đã nói hay không? Dù sao mưa đã tạnh. Dọc đường vào, những hạt nước đọng trên cây rơi lác đác chỉ làm người đi qua ướt chút ít trên mái tóc dày không thấm tới da đầu. Tôi đứng im trước cửa, trong bóng tối. Thường khi giờ này Liên đã trở về. Tôi cúi tìm một vết xe trên mặt đất trước hiên nhưng không thấy. Có thể đêm nay Liên tạm thăm một vài người bạn. Khi

rút thuốc hút, đứng dựa lưng vào tường. tôi nghe ra sự tĩnh mịch xung quanh.

Mặc dù còn sớm, dãy nhà đối diện chỉ còn hai ba căn để đèn. Một trong những căn đó mở radio nghe chương trình ca Bắc. Cũng may, họ sẽ không thấy tôi về đây. Những cái nhìn lạnh lẽo, những con mắt chậm chậm. Tôi không kê gì tới họ, tới lời bàn tán mà tôi cho là vô thưởng vô phạt. Ở ngoài mình, của những kẻ dư thì giờ. (Dư thì giờ, tôi không làm sao hiểu được chữ ấy. Tôi chưa bao giờ thấy tôi được ở không để nghĩ về những kẻ khác. Không kể ngay những gì tôi nói về tôi chưa chắc đã đúng. Song Liên khó chịu vì họ. Nàng ở một mình, sự nhòm ngó đồng nghĩa với một tĩnh từ xấu).

Trong bóng tối của cả mái hiên và quảng đường không có ánh đèn, không có cột điện, tiếng gió reo gần gũi, có hình. Những chuyển đưa đùa cột vô tình, xa lạ. Không khí chìm

bật, như một lồng ngực chưa lấy lại được hơi thở đều hòa sau khi bị xối nước. Tôi cũng vậy, đột nhiên cảm thấy mình nặng nề, vương vís, tiếng tim đập nghe rõ từng nhịp mạnh. Một người nào đó từ khoảng nghĩa địa đang đi vào ngõ. Mặt đường lầy lội bị khua động. Tuy nhiên, tôi không nghĩ là Liên đang trở về. Một bóng tối kéo dài, một vệt mờ đục giăng trước mắt tôi. Cái bóng đi qua, vội vã, lúi húi, Sự chờ đợi thật buồn chán, lạnh lẽo. Người thân nhất trở thành kẻ khêu dậy những đoái tưởng vô vọng, ghét giận.

Căn nhà đóng kín, chiếc hộp cứng to tướng. Hay Liên đi ngủ sớm. Tôi lắng nghe phía trong. Gió chạy xuống từ những mái nhà, hàng vú sữa kêu xào xạc. Tự dưng tiếng Radio tắt bật. Im lặng bỗng vào trí óc, tôi thảng thốt buồn nản, Liên đã ngủ một mình. Tôi muốn nghe một tiếng động. Không có gì cả, chiếc giường trải chiếu vắng tanh, đôi gối một mình, chiếc mùng không được bỏ

xuống. Ngang một giây thép giữa nhà là tấm màn màu xanh, che khuất đồ đạc hỗn tạp, phía trong không cho thấy căn nhà thật ra là bỏ ngõ, bởi một gia đình đã dọn đi. Sự có mặt của Liên chỉ làm điều ấy rõ rệt hơn. Nàng cũng sống tạm bợ ở đó, như căn nhà để tro những đầu danh trống trên tường, tạm bợ một sinh hoạt tẻ nhạt, hịu quạnh, vắng hẵn tiếng cười. Tiếng cười, không Liên ạ, anh không còn nghĩ tới từ lâu. Những gì mà anh hình dung thấy giữa chúng ta không có một cử động nào, một hình ảnh nào được coi như sự tươi vui. Nếu anh có nghĩ đến sự rạng rỡ soi sáng khuôn mặt em, sự rạng rỡ ấy không phải là tiếng cười. Đó là niềm hy vọng, sự tin cần ở một ngày mai bất trắc, một sự thật bất toàn. Da mặt căng nở, khóe mắt rạn vỡ, đó chỉ là một mặt nước tách rời để lọt xuống đáy sâu một vật nặng. Như miệng em nuốt chửng một tiếng nấc làm lệ trào ra ngay đó, ở cặp mắt.

Hay hơn thế nữa, tràn ra từ lỗ mũi. Anh sẽ ôm lấy em nếu bấy giờ anh ở đó. Chẳng bao giờ anh ở đó. Anh chỉ tới đó, ghé qua đó. Tiếng cười là một bông hoa có giờ khắc nở tung, sự khổ não là một mùa vô tính. Anh chỉ nghĩ đến sự hiu hắt, cái nhạt nhẽo, lép kẹp, khô bong, một bàn tay rời rã, những móng khô, cứng, mặt da chết, tắt thở. Chẳng bao giờ anh ở đó. Chúng ta một mình bên cạnh nhau, mỗi người cố sức là một góc bù, bởi đều bị ám ảnh hạnh phúc là sự êm đềm, một mặt phẳng, một con đường thẳng. Ví dụ vậy. Như em biết, nơi anh sống nào phải một thiên đường. Ngưỡng cửa ngôi nhà anh cao vọi vọi. Anh phải trèo dốc để trở về, nhưng chỉ cần nhắm mắt cũng bước ra khỏi. Lúc này đây anh đang ra khỏi và đi kiếm tìm em. Anh đã đến một ngôi nhà đóng cửa. Em đi đâu trong lúc này?

Thình lình tôi nghe một tiếng nói. Một người nào đó, đen ngòm, đã đứng trước mặt tôi.

- Ông làm gì ở đó.
- Tôi đợi chủ nhà.
- Chủ nhà họ dọn đi rồi.
- Tôi biết. Tôi đợi một người ở đây.
- À, chắc là.

Tôi gật đầu, dời vai khỏi bờ tường, bước ra khoảng trống.

- Cô Liên.

Tôi không trả lời. Đó là một người đàn bà. Trong bóng tối tôi không nhận ra đó là ai, trong số những người cư ngụ tại dãy nhà này. Thấy tôi im lặng, bà ta bỏ đi ngay, sau khi gắng gượng nhìn kỹ khuôn mặt tôi. Bị đánh thức đột ngột, như bị lật khỏi chăn, tôi bước hẳn ra khoảng đường ngoài mái hiên. Mưa đã rơi nhẹ nhẹ trở lại từ lúc nào, những

hạt nhỏ dịu dàng, li ti. Không còn chờ nổi nữa, tôi bắt đầu đi lại trước dãy nhà. Một lát, thấy tiếng động do mình gây ra mỗi lúc một rõ trong con ngõ đã tối xầm, giữa những mặt nhà ngủ im, tôi bỏ đi. Tôi tin là Liên không về kịp sự chờ đợi của tôi nữa. Đêm nay tôi không được gặp nàng.

Bấy giờ, từ ngoài đường chính một chiếc xe hơi dọi đèn chạy qua. Động cơ ào ào đi làm tôi tỉnh táo trở lại. Tôi mỗi một điều thuốc, thở phào. Đã chín giờ tối trên kim đồng hồ tay. Thời khắc trôi qua chỉ một mình tôi hiểu thấu, dấu rằng Liên vẫn đợi chờ tôi chia sẻ với nàng.

Người đàn bà xuất hiện làm tôi bức bối. Có lẽ tôi chưa bỏ đi nếu bà ta không tạt vào hỏi những câu không đâu, không tiến sát gần tôi để gắng gượng nhìn xem tôi là ai, những người không danh tính dọc đường đôi khi

gợi trong tôi những ám ảnh cũ kỹ tưởng đã phai mờ. Thế nhưng tôi bỗng nghĩ trở lại người đàn bà trên xe buýt. Tôi hình dung lại nàng, cố nghĩ xem nàng đã làm gì khi thấy tôi ngó ở phía sau. Nàng đã mặc vào chiếc áo tơ màu đỏ khi còn ở trong xe, đã đổi chỗ ngồi từ phía tay mặt sang bên hàng ghế phía tay trái. Bàn tay nàng có những cái mảng sơn đỏ thô kệch. Thô kệch, tôi đã có cảm tưởng đó khi, chăm chú nhìn nàng.

Tự nhiên tôi bực bội với chính mình. Những cái không đâu vẫn lẫn lộn quanh mình. Tôi ngửa cổ, hằn trên da mặt những giọt nước mưa rơi xuống từ tàng cây trên đầu và nhận ra tôi đang đi ngang qua khu nghĩa địa. Lúc này khu nghĩa địa nằm ở tay phải, âm u, rả rích tiếng côn trùng inh ỏi trong tai. Tôi nhìn thấy thấp thoáng một cây thánh giá thấp trên một nấm mộ và rào bước hơn. Một tiếng soạt làm tôi né ngang. Liên

ngồi solex trở về. Nàng chống chân xuống đất bùn vội vàng như không biết. Tôi đỡ kịp chiếc xe, chiếc nón lệch cọc va chạm vào ghi đông. Liên ôm cổ tôi, òa khóc.

Viên Linh

*(trích từ Tuyển Truyện Hoàng Đông Phương
xuất bản 1968)*